

جنبش کارگری: از اول ماه می ۸۸

تا اول ماه می ۸۹

بهمن قهرمانی

اما از طرف دیگر این دستگیریها در طول سال گذشته (تقریباً تا اواخر سال ۸۸) به نحوی منفعل شدن طبقه کارگر (نه کارگران به صورت منفرد) را در برابر خیزش توده ای به همراه داشت . چند ماه از اعتراضات خیابانی گذشته بود اما هنوز فعالین کارگری یا در زندان بودند و یا تحت فشار و پیگرد و یا با وثیقه های سنگین آزاد شده بودند همین مسئله باعث شد که کارگران به عنوان طبقه علی رغم اینکه همه نگاهها حتی و حتی نگاههای نگران و وحشت زده لیبرالها و اصلاح طلبان به آنها دوخته شده بود به عنوان یک طبقه و با خواسته ها و پرچم واحد نتوانند در جنبش اعتراضی ایفای نقش کنند فعالین چپ کارگری در این دوره ضربه خورده بودند . بعد از گذشت شش یا هفت ماه که از جنبش اعتراضی گذشته بود کم کم تمامی فعالین کارگری که در اول ماه می دستگیر شده بودند آزاد شدند (هر چند هنوز منصور اسانلو و علی مددی و علی نجاتی و سایر رهبران کارگری سندیکاها و موجود در زندان مانده بودند) و با آزادی این فعالین ، فعالیت آنها نیز برای متشکل نمودن طبقه کارگر و ایفای نقش در جنبش آزادیخواهانه توده ها باز هم از سر گرفته شد . اما شاید سوال این باشد که چرا آنها پس بعد از آزادی از زندان بلافاصله برای این کار اقدام نکردند برای جواب این سوال باید اشاره کرد که جنبش کارگری و فعالان آن دارای گرایشی یکدست نیست گرایشات گوناگونی در آن وجود دارد که قاعدتاً این گرایشات تحلیلهای متفاوتی از وضعیت سیاسی پیش آمده در ایران داشتند و بنابراین استراتژی ها و تاکتیک های متفاوتی هم در این میان طرح می شود بنابراین طبیعی است که فعالان کارگری مدتها طول کشید تا بر سر این مسائل به توافق برسند و بتوانند اتحاد عمل و نظری را در بین

بقیه در صفحه ۲

اول ماه می امسال را باید در امتداد روندی دانست که اول می سال ۸۸ نقطه عطف آن بود در این سال جنبش کارگری و علی الخصوص گرایش چپ وارد فاز جدیدی از مبارزه سیاسی و صنفی خود گشت . اهمیت اول ماه می ۸۸ از آن روست که اولاً قطعنامه مشترک آن به نام کارگران ایران بود نه صرفاً فعالین کارگری و دو تشکل مهم کارگری موجود نیز پای این قطعنامه آمده بودند . در وهله دوم اهمیت آن به این خاطر است که اول ماه می ۸۸ به قبل از خیزش توده ای یکسال گذشته بر می گردد و نشان داد که جنبش کارگری نه زائده ای بر این جنبش (آنگونه که بعضی جریانات به آن دامن می زدند) بلکه حتی قبل از آن مطالبات سیاسی و صنفی خود را که مطالبه تمامی توده زحمتکش جامعه بود را رو به جامعه بیان نمود و از سایر جنبش ها به عنوان متحد خود در راه متحقق ساختن این مطالبات نام برد و آنها را دعوت به اتحاد حول این خواسته ها نمود . هر چند که مراسم اول ماه می سال گذشته با دستگیری گسترده فعالین کارگری در همان روز و روزهای بعد از آن همراه بود اما پیروزی بزرگی برای جنبش کارگری بود و با این روز جنبش کارگری قدم محکمتر دیگری رو به جلو برداشت . زیرا برای اولین بار بعد از سالها این فعالین طبقه کارگر بودند که مراسم خود را بدون هیچ مجوزی و با فراخوان عمومی و علنی از دولت در قلب شهرها برگزار می کردند و خانه کارگریها بر عکس سالهای قبل به سالنها و به مراسم محدودی خزیده بودند .

زنده باد سوسیالیسم!

است زیرا برای فریاد گرسنگی اش هم باید باتوم بخورد به زندان برود . امروز چه کارگری است که نداند برای داشتن یک زندگی شرافتمندانه باید مرفه زندگی کند و برای همین خواسته هم باید با اختناق و سرکوب دست به گریبان شود . از طرف دیگر در فاصله این دو اول ماه می بحران اقتصادی و سیاسی رژیم عمیق تر شده است . تعجیلی که رژیم در اجرای سیاست های نئو لیبرالی خود دارد یکی از نشانه های این است که این رژیم نیز به مانند همه رژیم های سزمایه و حامیان آن می خواهد بار هزینه های این بحران و راه حل های آن را بردوش توده های زحمتکش مزدبگیر بیندازد . حملات مستقیم رژیم به معیشت و زندگی کارگران و توده های زحمتکش در این یکسال شدید تر شده است . اجرای طرح حذف یارانه ها (سوبسید ها) که از پایه ای ترین مایحتاج مردم شروع می شود و نیز حمله مجدد و اینبار وحشیانه تر به سطح دستمزدها و بیکارو اخراج سازی های گسترده دستگیری و فشار بر فعالین کارگری و همچنین تشکلهای کارگری قراردادهای سفید امضا و موقت همه در راستای این سیاستهای ضد کارگر رژیم قرار دارد اما از طرف دیگر همه این مسائل زمینه را برای موج دوم این خیزش آماده تر ساخته است و این را حتی خود سران رژیم می دانند و نسبت به شروع آن مدام هشدار می دهند .

نزدیک شدن به پایان سال ۸۸ و افت اعتراضات مردمی به دلیل نظامی کردن جامعه و تشدید فضای امنیتی و همچنین دستگیریها و محاکمات گسترده فعالین جنبشهای مختلف نشان داد که ادامه جنبش تنها با اعتراضات خیابانی راه به جایی نمی برد و جنبش برای ادامه خود به استراتژی مشخص نیاز دارد . امنیتی کردن خیابانها شاید بتواند سد و مانع اعتراضات خیابانی باشد اما حکومت به وسیله ملیتاریزه نمودن جامعه نمی تواند با خالی شدن کارخانه ها در اثر اعتصاب کارگران برخورد نماید کارگران را نمی شود با زور اسلحه به کارخانه ها فرستاد .

بقیه از صفحه ۱ خود به وجود بیاورند . که به نظر من بیانیه اول ماه می امسال نشان داد که طبقه کارگر و فعالینش در این مدت بیکار ننشسته بودند که تنها شاهد ماجرا باشند بلکه آنها با هوشیاری در این راه قدم برداشتند و توانستند این چنین بیانیه و فراخوان عمومی و علنی خطاب به طبقه کارگر و سایر توده های معترض بدهند و باید به عزم بلند و راسخ این دوستان درود فرستاد . دلیل دیگری که در سال گذشته برای عدم حضور طبقه کارگر (نه کارگران به صورت منفرد) در جنبش توده ای می توان اشاره نمود (و همین مسئله هم باعث شد که فعالان کارگری دیر عکس العمل نشان دهند) نبود تشکلهای کارگری و از جمله نبود حزب طبقه کارگر بود که بتواند در سطح سراسری این فعالین به بحث و تبادل نظر بپردازند و سریعاً به نتیجه مورد نظر در این رابطه دست پیدا کنند یعنی وجود این تشکلهای باعث تسریع در روند تصمیم گیری فعالین کارگری در داخل کشور می شد . چیزی که سالهاست طبقه کارگر برای داشتن آن مبارزه می کند زیرا به خوبی به این مسئله آگاه است که بدون داشتن تشکلهای واقعی اش توان پیشبردن مبارزه خود را به هیچ درجه ای نخواهد داشت و حتی اگر در غیاب این تشکلهای هم بتواند به درجه ای از مطالبات خود هم برسد مطمئناً این دستاوردها پایدار نخواهد بود کما اینکه در مورد دو تشکل کارگری موجود (سندیکای هفت تپه و شرکت واحد) شاهد آن هستیم این تشکلهای به دلیل سراسری نبودن تشکلهای کارگری به شدت زیر ضرب حکومت قرار دارند و به راحتی رهبران آنها را زیر فشار و زندان قرار می دهد . اما اختناق و سرکوب در طول این سالها همیشه مانع و سد اصلی و مهمی در سر راه این طبقه برای متشکل شدن بوده است . در این مقطع نیز طبقه کارگر از همین آگاهی حرکت کرده است که امروز به درست خود را در مبارزه آزادیخواهانه مردم ایران سهیم می داند . امروز هیچ کارگری نیست که نداند آزادی سیاسی برای او به اندازه نان شب حیاتی

Postfach 940166
60459 Frankfurt
Germany

bepish@hotmail.fr

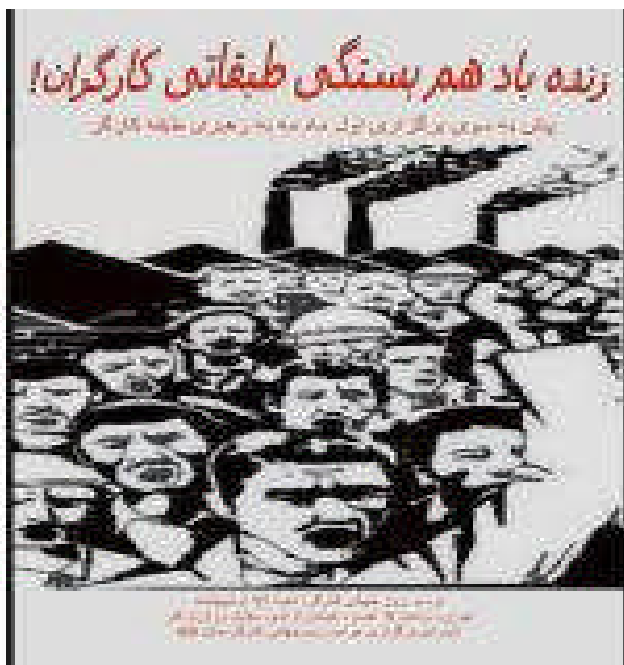
به پیش!

به پیش! زیر نظر شورای نویسندگان و ویراستاران منتشر میشود. مسئولیت هر مطلب درج شده بر عهده نویسنده آن است. نظرات جمعی شورا در سرمقاله یا مقالاتی با امضای **به پیش!** منعکس میگردد. شورا در رد یا پذیرش و نیز در کوتاه کردن و ویرایش هر نوشته رسیده آزاد است و تصمیمات خود را به اطلاع فرستنده آن میرساند.

و هم برای توده مردم معترض در اختیار دارند. آنها بدون اخذ مجوزی از هیچ نهاد دولتی و حکومتی مراسم اول ماه می را به مانند سال گذشته (اما اینبار گسترده تر) در قلب شهرهای مختلف برگزار کردند و در مقابل باز هم به مانند گذشته خانه کارگرها مراسمی را در صبح زود در همان روز در ورزشگاه خیر العمل شروع کردند و در ساعت ۱۱ سریعاً به پایان بردند اما علی رغم اینکه مراسم دولتی بود باز هم اطراف محل برگزاری کاملاً امنیتی شده بود زیرا بر اساس تجربه سالهای قبل احتمال خارج شدن برنامه از دست خانه کارگرها وجود داشت. از طرف دیگر امسال حکومت در سرکوبی و دستگیری کارگران و فعالینش چندان موفق نبود با مقایسه این مسئله با اول ماه می ۸۸ و دستگیری گسترده کارگران و فعالین کارگری در آن روز و با تعمق در اتفاقات یکسال گذشته (علی الخصوص سرکوب های وحشیانه اعتراضات مردم در ششم دی ماه) می توان پی برد که امروز رژیم به واقع بر اثر شکاف در جریان حاکم و نیز بحران اقتصادی و سیاسی موجود و نیز دست و پنجه نرم کردن با یک جنبش اعتراضی در طول یکسال، دچار ضعف و فرسایش تدریجی شده است و گرنه باید پرسید که چه اتفاقی در این مدت افتاده است که باعث شده رژیم قادر به انجام این کار نباشد؟

بنابر این اول ماه می امسال را باید در روند تدریجی یکسال گذشته و اتفاقات آن و نیز در بطن شرایط سیاسی و اقتصادی امروز ایران در نظر گرفت تا بزرگی و گسترده بودن این حرکت و اهمیت بسزای آن در جنبش آزادیخواهی توده ها مشخص گردد اول ماه می امسال تنها حلقه محکمی از زنجیری است که جنبش طبقه کارگر را مستقیماً وارد کارزار سیاسی برای کسب آزادیهای سیاسی و متحقق شدن مطالباتش در جهت رفاه عمومی توده ها می نماید.

۲ می ۲۰۱۰

بنابر این این نقطه ای بود که طبقه کارگر و فعالینش به درستی در اول ماه می امسال به آن پی بردند و ادامه اعتراضات و اعتصابات را تا متحقق شدن خواسته ها و مطالباتشان در قطعنامه اول ماه می اعلام نمودند و این مسئله می تواند راه را برای پیشروی هر چه بیشتر جنبش اعتراضی و ضد دیکتاتوری توده ها باز نماید کما اینکه در سال ۵۷ و قبل از قیام بهمن این امر روی داد. بنابر این از همه مهمتر طبقه کارگر و فعالینش در اول ماه می امسال تنها هدفشان طرح مطالبه و خواسته های طبقه کارگر و سایر توده های محروم نبود بلکه مهمتر از آن آنها با این کار تنها استراتژی ممکن برای پیشروی جنبش اعتراضی را به توده ها نشان دادند. طبقه کارگر سالهاست که مطالباتش را در مناسبت های مختلف و یا در اعتراضاتش ارائه نموده و اینجا در اول ماه می امسال آنچه از اهمیت بسزایی برخوردار است این است که اینبار در کنار بیان مطالباتش با قدرت هرچه تمام نشان داد که استراتژی متحقق ساختن این مطالبات هم برای خود طبقه کارگر

**آدرس سایت اتحاد
سوسیالیستی کارگری**

www.wsu-iran.org

آدرس سایت کارگر امروز

www.workertoday.com

**تماس مستقیم با اتحاد
سوسیالیستی کارگری**

wsu@home.se

تلفن:

0046-739-397-143100

بارو
گاهنامه اتحاد سوسیالیستی کارگری

editorbaroo@yahoo.se

سردبیر: ایرج آذرین

Editor: Iraj Azrin

بیانیه رسمی شماره ۳ شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر سال ۸۹

به ضمیمه گزارش شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر سال ۸۹ از وقایع و برنامه های روز کارگر در شهرهای مختلف ایران

کارگران و عموم مردم مبارز!

همان طور که در دو بیانیه ی پیشین این شورا آمده بود، روز اول ماه مه امسال، فرصتی دیگر بود برای رساندن صدای اعتراض کارگران و بیان خواسته های ایشان.

کارگران ایران هم زمان با دیگر هم طبقه ای های خود در سراسر جهان، در حد توان و علی رغم سرکوب گسترده در مراسم های این روز شرکت نمودند. در گزارش ذیل قصد داریم با رویکردی واقع بینانه سطح شرکت کارگران در مراسم های این روز و نیز سطح سرکوب گری حاکمیت سرمایه داری در ایران را پیش روی همگان قرار دهیم.

در برخی مناطق مراسم ها مطابق فراخوان این شورا و در دیگر نقاط مطابق ابتکار عمل و ملاحظات محلی مراسم برگزار شده است. نوع شعارها و اعتراضات انجام شده غالباً در اعتراض به بی حقوقی هایی چون حقوق معوقه، سطح پایین دستمزد، حذف یارانه ها و از این قبیل بوده است. عواملی همچون زمان کم برای تبلیغ، امکانات و رسانه های محدود برای نشر فراخوان یا فراخوان ها، تفاوت در زمان و مکان های اعلام شده توسط منابع مختلف، از جمله عواملی بوده است که در کمیت و کیفیت شرکت کنندگان در مراسم ها اثرگذار بوده است. از جمله در اقدامی توسط صدای امریکا و از زبان سازگارا، کل مراسم به بوق زدن در ساعت یازده تقلیل داده شد و سعی در تحریف خواسته ها و مطالبات شد و یا رادیو فردا ساعت مراسم را، ساعت یازده صبح اعلام نموده بود.

اما دو عامل اساسی و بُر وزن در نحوه و سطح برگزاری مراسم های اول ماه مه - و دیگر جنبه های مبارزاتی کارگران - همانا سرکوب گسترده و افسارگسیخته ی حاکمیت سرمایه داری از یک سو و سطح آگاهی طبقاتی و سطح مبارزات جنبش کارگری از سوی دیگر است. هر گرایش فکری، خود درک خاص خود را از میزان وزن واقعی این دو فاکتور دارد. امیدواریم گزارش این شورا، در تحلیل جریانات کارگری برای واقعی دیدن وزن هر

کدام از این دو عامل مفید واقع شود. اما ما در اینجا قصد تحلیل و اظهار نظر در این زمینه را نداریم و به انجام گزارشی عینی و تا حد توان خود تکمیل، از اتفاقات و مراسم ها بسنده می کنیم.

همچنین در اینجا لازم می دانیم ضمن تشریح یکی از اهداف اصلی اقدامات این شورا، توضیحی به برخی ملاحظات، نگرانی ها و نقد هایی که به هنگام انتشار بیانیه های یک و دو این شورا از جانب برخی جریانات کارگری شده بود، اضافه کنیم.

از جمله نگرانی ها، مساله توازن قوای کارگران در مقابل حاکمیت و احتمال سرکوب و دستگیری و "هزینه ی" بالایی که پاسخ به فراخوان ما می توانست در پی داشته باشد، بود.

این شورا تلاش نمود با مطالباتی نمودن شعارها و اعتراضات، تا سر حد توان خود جنبه ی طبقاتی سمت و سوی اعتراضات و تجمع های روز جهانی کارگر در ایران را تقویت نماید. به جای بی عملی و یا وادادن میدان عمل به جناح های سرمایه داری اعم از اصلاح طلبان و یا اصولگرایان و یا جناح های سازشکار موجود در جریانات کارگری، ما این وظیفه را بر خود مبرم دانستیم که با طرح مشکلات مختلف سیاسی-اقتصادی-اجتماعی موجود در جامعه ی سرمایه داری ایران و طبعا در سطح جهان، بر رویکرد رادیکال و کارگری و طبقاتی و بر لزوم تشکل محوری مبارزات توسط کارگران تاکید کنیم.

ما بر این نکته ی اخیر کراراً در بیانیه شماره دو تاکید کردیم که کارگران راهی جز مبارزه با ابزار تشکل های مستقل کارگری ندارند.

خوشبختانه تا حدی بیش از انتظار ما، بیانیه ی شماره یک و دو این شورا مورد استقبال گروه ها و جریانات مدافع طبقه ی کارگر قرار گرفت. با حمایت رسانه ای، تبلیغی و انتشاراتی آنان این بیانیه ها در سطح وسیعی منتشر شد و به عنوان یک جایگزین رادیکال به جای تمامی این همه مفاهیم و راه حل های ارائه شده توسط جناح های سرمایه داری - و مثلاً اصلاح طلبان و رسانه های غربی حامی آنان - توانست طرح گردد. اگر نه در همه جا، اما در میان بخش های گسترده ای از عموم مردمی که از طریق اینترنت خوراک های شبانه روزی لیبرالی و نو لیبرالی به خوردشان داده می شود، این بیانیه ها مطرح گردید و به اندازه ی خود چالش برانگیز شد. تا جایی که اصلاح طلبان و "سبزها" از درج کامل بیانیه ی شماره دو هراسیدند و آن را سانسور نمودند. اما نتوانستند از رسمیتی که این بیانیه با حمایت جریان های کارگری یافته بود، بگریزند و بالاخره ناچار شدند دست کم به انتشار این بیانیه اشاره کنند. از طرفی ما تا حد توان توانستیم با ارائه تحلیلی از وضعیت روز به پیشنهاد راه حل های رادیکال بپردازیم و این در حالی بود که علاوه بر سرکوب و فریب جناح سرمایه داری در اردوی اصولگرایان، جناح سرمایه داری اصلاح طلبان و در راس آنان موسوی و کروبی تلاش نمودند با تیریک نامه های دغل کارانه ی خود به مناسبت روز جهانی کارگر، ضمن تقلیل و تحریف مطالبات کارگری، کارگران را دعوت به مبارزه برای بازگشت به قانون اساسی جمهوری اسلامی نمایند!

کار گروهی و قوی بخش انتشار شورا، در کنار حمایت گسترده ی جریان های کارگری در خارج و داخل منجر به طرح شعارهای طبقاتی، و راه حل ها و گزینه های سوسیالیستی مخصوصاً برای جوانان گردید.

تا اینجا کار ما به هدف اولیه خود رسیده بودیم.

اما گزارشی که در پی می آید نشان دهنده ی این است که مراسم ها و تجمعات برگزار شده در این روز تا چه حد مطابق هدف ما برای طرح خواسته ها و راه حل های رادیکال آن و جلوگیری از سم پراکنی جریانات اصلاح طلب یا اصولگرا برای "تعویض" مطالبات و راه حل ها با انواع سرمایه داری آن، برگزار شده است. در حد قد و قواره ما و بدنه ی کارگری که به این شورا

اعتماد داشتند، بخشی از این هدف نیز برآورده شد، اما ما قصد اغراق در هیچ وجهی از آن را نداریم و امید داریم با گسترش اتحاد میان نیروهای رادیکال در جنبش کارگری هر روزه با قدرت، کمیت و کیفیت بیشتری با سازماندهی سوسیالیستی مبارزات کارگری و از جمله برپایی مراسم اول ماه مه، به انجام وظایف طبقاتی خود دست یازیم.

امید که بدنه ی کارگری رادیکال و پر تعداد تری در آینده ی نزدیک مبارزات، وظایف سنگین تری را بر عهده بگیرد و بدون شک ما نیز به عضو کوچکی از آن، در انجام سهم خود شتاب خواهیم کرد.

و بالاخره از تمامی خانواده هایی که در هر کدام از مراسم های روز جهانی کارگر، فردی از خانواده ی آنان دستگیر شده است درخواست می کنیم با ارسال اسامی این عزیزان (از جمله ۱۵ نفر دستگیر شده در تهران و در مقابل وزارت کار) و سه نفر دستگیر شده در شهر سسندج، به ما یاری نمایند تا با ایجاد یک کمپین اعتراضی سراسری برای آزادی هر چه سریع تر این عزیزان تلاش نماییم.

در پایان این شورا ضمن حمایت خود از حرکات اعتراضی این روزها توسط معلمان (که خود یکی از اقشار طبقه ی کارگر هستند)، بار دیگر بر لزوم پیوند و اتحاد میان جنبش های مختلف دیگر از جمله زنان، دانشجویی، حقوق کودک تاکید می نماید و از همه ی فعالینی که در برگزاری مراسم و اعتراض های روز جهانی کارگر تلاش نموده اند تشکر می نماید.

این شورا خواستار آزادی بی قید و شرط تمامی دستگیر شدگان مراسم روز جهانی کارگر می باشد و برای آزادی این عزیزان از هیچ کوششی فروگذار نخواهد کرد.

این بیانیه را با یادآوری بخش پایانی بیانیه های پیشین به پایان می بریم که ما کارگران را دعوت به طرح اعتراضات و مطالبات در هر فضا و امکان و با محوریت مبارزات آگاهانه و تشکل محورانه می نماییم.

هر روز، روز جهانی کارگر است و کارگران باید با تقویت و با ایجاد تشکل های مستقل طبقاتی خود برای پیشبرد خواسته های خود تلاش و مبارزات خستگی ناپذیر کنند.

زنده باد همبستگی جهانی طبقه ی کارگر

پیش به سوی ایجاد تشکل های مستقل طبقاتی کارگران

شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر سال ۸۹

اول ماه مه ۲۰۱۰ - یازده اردیبهشت ۱۳۸۹

بود: "مرگ بر دیکتاتور"، "کارگر زنده باد". (مراجعه شود به فیلم منتشر شده توسط شورا). هم چنین در ابتدای خیابان جیحون شعارهای "آزادی و عدالت این است شعار ملت" سر داده شد که جمعیت مورد تهاجم نیروهای سرکوبگر سرمایه داری اسلامی قرار گرفت. نیروهای سرکوب حتی به ضرب و کتک کاری تعدادی از زنان مسن پرداختند. هم چنین در محل مراسم و در مقابل وزارت کار در حدود ۱۵ نفر که اکثراً جوان بودند توسط نیروهای امنیتی دستگیر شدند و توسط ماشین مخصوص که نوعی زندان متحرک است از مسیر منتهی به میدان انقلاب به مکان نامعلومی منتقل شدند.

در میدان فاطمی نیز نیروهای امنیتی روبروی وزارت کشور مستقر شده بودند و در یک مرحله اقدام به حمله به تجمع کنندگان حاضر در محل نمودند. در میدان آزادی، رانندگان تاکسی برای اعلام حمایت خود از سوار کردن مسافرین خودداری کردند.

در مقابل مجلس سرمایه داری در بهارستان نیز، حاضرین در محل مورد ضرب و شتم انبوه نیروهای حاضر در محل قرار گرفتند. در مجموع با توجه به گزارشات واصله و یا مشاهدات، جمعیتی که موفق شدند علی رغم حضور گسترده ی نیروهای سرکوب در سه مکان یاد شده، حاضر شوند جمعیتی بالغ بر سه هزار نفر بوده است.

در اهواز و در مقابل اداره کار آن شهر تعداد کثیری از کارگران به ویژه کارگران لوله سازی اهواز تجمع کردند و به طرح اعتراضات خود از جمله ۱۳ ماه حقوق معوقه ی خود، پرداختند. این مکان و هم چنین استانداری خوزستان توسط نیروهای سرکوب نیروی انتظامی و لباس شخصی ها در محاصره بوده است.

گزارشی که در پی می آید حاصل گزارشات واصله به شورا تا پایان روز اول ماه مه - یازده اردیبهشت - می باشد. بخش اعظمی از این گزارشات به طور مستقیم به شورا گزارش شده است، اما بخش هایی از آن نیز از منابع دیگر اخذ شده است:

گزارش مراسم روز جهانی کارگر سال ۸۹

در تهران، اطراف میدان انقلاب از صبح در محاصره ی نیروهای امنیتی اعم از یگان ویژه، پلیس و لباس شخصی ها ی اطلاعاتی درآمده بود (فیلم منتشر شده توسط شورا). همچنین صدها تن از نیروهای امنیتی در ورودی وزارت کار، تا خیابان بهبودی، به سمت شمال، خیابان جیحون تا آذربایجان و آذربایجان تا رودکی، تمامی خیابان های اعلام شده توسط شورای برگزاری برای مراسم را به محاصره در آوردند؛ (مراجعه شود به فیلم منتشر شده توسط شورا). در بخش شمالی محوطه ی وزارت کار نیز چندین ماشین سرکوب و صدها نیروی امنیتی آماده به حمله حضور داشتند. همچنین در محوطه ی پلیس راهنمایی

رانندگی نبش تقاطع انقلاب-رودکی در حدود بیست ماشین یگان ویژه ی سرکوب آماده به حمله بودند و نیروهای آنان نیز در حالت آماده باش به سر می بردند. در یک مرحله موتور سواران سراپوشیده، به صورت چراغ روشن به قصد ارباب مردم و ضرب و شتم حاضرین در پیاده روهای خیابان های مسیر برنامه به حرکت درآمدند. در ساعت شش و نیم عصر هنگامی که تعدادی از حاضرین شعارهای اعتراضی سر دادند، مورد حمله ی نیروهای سرکوبگر قرار گرفتند. برخی شعار های آنان بدین قرار

در کرمانشاه تجمع مردم و کارگران در مقابل اداره کار این شهر برگزار گردیده است (جزئیات بیشتر واصل نشده است).

در سنج و با حضور جمعی از کارگران، فعالین کارگری و خانواده هایشان مراسم با خواندن سرود انترناسیونال و سخنرانی و شعر خوانی و با قرائت قطعنامه ی سراسری تشکل های کارگری ایران پایان پذیرفت. هم چنین مراسم های دیگری در این شهر برگزار شده است که از جزئیات آن خبردقیقی به این شورا گزارش نشده است.

مراسمی نیز به همین ترتیب در روز جمعه و در شهر بانه برگزار گردیده است.

همچنین در سقز مراسم، در روز جمعه، با سخنرانی و از جمله توسط محمود صالحی و قرائت قطعنامه ی سراسری ده تشکل کارگری برگزار شده است.

در شیراز هم کارگران با در دست داشتن پلاکاردهایی با شعار "سرنوشت سیاه"، "کارگر، روز بی کاری ات مبارک!" و "تا حقوق نگیریم، از پا نمی نشینیم"، در مقابل استانداری فارس تجمع کردند.

در کرمان نیروهای امنیتی برای پراکنده کردن کارگرانی که مقابل استانداری تجمع کرده بودند، از گاز اشک‌آور استفاده کردند.

در قزوین، هزاران تن از کارگرانی که در ورزشگاه آن شهر گردهم آمده بودند، با شعار "کارگر اتحاد اتحاد"، علیه اخراج کارگران و سایر مشکلات کارگری مراتب اعتراض خود را اعلام کردند.

در ساعت حدود نه صبح، نمایندگان کارگران طی سخنرانی های خود خواستار پایان دادن به قرار دادهای موقت و رسمی شدن کارگران، حق بیمه، و سایر مشکلات کارگری شدند.

همچنین در شهرک صنعتی البرز تعداد کثیری از کارگران این شهرک در اعتراض به بی حقوقی هایی که بر آنان تحمیل شده است، دست به تجمع و اعتراض و سر دادن شعار زدند و به دلیل برخورد نیروی انتظامی، با آنان

درگیر شدند.

در تبریز، صدها نفر از کارگران و مردم تبریز، جهت گرامی داشت روز جهانی کارگر، در مقابل اداره کار تبریز در خیابان امام خمینی، نیمه راه - راه آهن، تجمع کرده و کارگران حاضر در محل نیز، اعتراضات خود را آغاز کردند.

این تجمع از حوالی ساعت یازده صبح آغاز شده و صدها نفر در آن شرکت داشتند و در هر لحظه بر تعداد شرکت کنندگان افزوده می شد.

حاضران پلاکاردهایی در گرامیداشت روز کارگر و اعتراض به وضع موجود، در دست داشتند.

نیروهای انتظامی، سپاه پاسداران، بسیج و لباس شخصی ها، در منطقه حضور گسترده ای داشتند و بنا به گفته شاهدان عینی، بیش از ۴۰ خودروی نیروهای نظامی و انتظامی، در آنجا مستقر شده بودند.

تعدادی از کارگران پیشرو عسلویه نیز، در مراسم تهران و در مقابل وزارت کار حضور یافته اند. خبری که به شورا ارسال شده حاکی از آن است که این کارگران تعدادی پلاکارد با شعارهای اعتراضی به همراه داشته اند تا در صورتی که فضای مراسم مناسب باشد، آن ها را بیرون آورند.

از تجمع هایی که در اصفهان و اراک خبر برگزاری آن به دست آمده، جزئیاتی واصل نشده است.

دانشجویان

مراسم هایی که در روز اول ماه مه توسط

دانشجویان برگزار شده است :

در چند دانشگاه، دانشجویان به مناسبت روز جهانی کارگر دست به تجمع های اعتراضی زدند. از جمله در دانشگاه های تهران، بروجرد، مشهد، کرمان، آزاد تهران، علم و صنعت و شهرکرد.

دانشجویان امروز صبح در کلاس های درس شرکت نکردند و کلاس ها را تعطیل کردند.

دانشجویان همچنین از گرفتن غذا از سلف سرویس دانشگاه امتناع کردند.

دانشجویان دانشگاه آزاد شهرکرد و دانشجویان دانشگاه آزاد تهران مرکز در روز جهانی کارگر و در حمایت و همبستگی با کارگران در این روز دست به اعتصاب غذا زدند.

دانشجویان دانشگاه علم و صنعت نیز در بزرگداشت روز جهانی کارگر و در همبستگی و حمایت از کارگران در سالن غذاخوری دانشگاه تجمع و سرود خوانی کردند. حراست دانشگاه به دانشجویانی که مراسم را آغاز کرده بودند حمله کرده و مانع پیوستن سایر دانشجویان به آنان شد.

پایان گزارش شورا

در دانشگاه تهران شعارهای "دانشجو کارگر اتحاد" و "مرگ بر دیکتاتور" و "دیکتاتور حیا کن دانشگاه رو رها کن" توسط دانشجویان سر داده شد. دانشجویان بعد از حدود ۲ ساعت تجمع اعتراضی به حضور احمدی نژاد، به قصد پیوستن به صفوف کارگران دانشگاه را ترک کردند.

در بروجرد و در روز جهانی کارگر در دانشگاه این شهر، کارگران و نمایندگان کارگران نیز شرکت داشتند. دانشجویان برای ابراز همبستگی و اتحاد، از کارگران برای این مراسم دعوت کرده بودند و با تاکید بر مطالبات کارگران، خواهان رفع تبعیض و ستم بر کارگران شدند. مطالباتی که دانشجویان بر آن تاکید داشتند، از جمله افزایش دستمزدها و ایجاد اشتغال و امنیت شغلی برای همه و افزایش امکانات رفاهی بود.

دانشجویان دانشگاه فردوسی مشهد در بزرگداشت روز جهانی کارگر، علی رغم فضای سنگین سرکوب و کنترل